

Emlék

A régi balkon még rám néz sötéten,
De nyári éjen
Már nem ragyog rám csillaga szemednek,
Ha alatta merengek.

A régi rózsza még fonnyadva ott van
A bús lapokban
És csókolják még régi nyári versek
S én még mindig szeretlek.

De nem járok már éjjelen a parkon
S a régi parton
Nincs híd, amely a múltba elvezessen
Hozzád, halott szerelmem!

Telefon

Hallom a hangod messze, mélyből,
Egy régi nyárból száll felém,
Egy mámoros és fényes éjből
Dalol, mint álom és remény.

Hallom a hangod, selyme simit,
Bársonya borzongat megint,
A szavaid, e pajkos villik
Csapata surran szivemig.

A kagyló búg, ó áldott kagyló,
Mely ily dús gyöngyöket terem,
Úgy érzem, édesbús viharzón
A tenger zeng, a végtelen.

A faluvégi ház

A falu végén áll egy kicsi ház.
A messze, távol tájra kivigyáz.
Úgy ég a napban, mint az esti láz.

A faluvégi házból zene szól.
Elvágó bánat cimbalma dalol
A messzenéző eresze alól.

Fecskéje az egekbe fölcikáz,
Kéménye is merengve fölpipáz,
A faluvégről égre néz e ház.

De rávigyáz a mohos, ó torony
S homályos, álmos, fázós alkonyon
A homlokán egy denevér átoson.

Nefelejcs

I

Bús Morva mentén árva kis Szacolca,
Emlékszel-e a régi vándorodra,

Ki itt tanyázott két keserű évet
És bús ifjúból bölcs öreglegény lett?

Ki szelek szárnyán sóhajtottam vissza
A Tisza táját vágyó dalaimba

S úgy álltam árván a magyar határon,
Mint Toldi ős a nyári pusztaságon

És úgy idéztem büszke Budapestet,
Mint bánatos szerelmes, aki szenved

És úgy idéztem az öreg Gvadányit,
Mint tékozló fiú, ki hazaáhit.

És úgy öleltem a szláv mélabút itt,
Mint beteg nővért, aki édesbúsit.

Most mit csinálhatsz, most ki jár ki mélán
A szent határra fekete éjféltájt

A háromszínű fejfát megölelve,
Mint árva, aki anyját eltemette?

II

Kis Tisza mentén Máramarosszigetnek
Piros tetői ködből integetnek,

A messzi és a múlt derús ködéből,
Egy régi őszből és egy régi télből.

Az Iza tükre a lelkembe csillan,
Hol Arany árnya kószált álmaimban.

Első szerelmünk itt tavaszodott még,
Ha én csak egyszer ily szomorú volnék!

Egy víg majális mámorea dereng még,
A könnyek fátylán rózsálló nagy emlék.

És régi séták útja visz ki messze,
Hol hívón kéklik a regés Verecke.

Úgy érzem, egy dalt akkor félbehagytam,
Eresszetek! Ott vár rám az a dallam!

III

Adyval ültünk Váradon.
A hold sarlója aratott az égen.
Hulltak a hervadt csillagok
Fehéren.

Adyval ültünk. A vonat
Vörös szemével rőt szemünkbe bámult,
Zakatolt, mint a kárhozat
Titánul.

Adyval ültünk. Feketén
Borongott föl az égre holmi nyárfa,
Sírt rajta lány nyugati szél,
Mint hárfa.

Adyval ültünk. Váradon
A magyarok vigadtak és loholtak
S fölrémlett csókon és dalon
A holnap.

Adyval ültünk. Zomotor
Nem szomorúbb, mint ez a régi bálunk.
Virrasztva vártuk, hogy kopog
Halálunk!

Pozsony

Ha alkonyatkor ballagtál a ködben,
Mely lány fátylával a Dunára hullt,
A zsongó zajban és a méla csöndben
Fáradt szívedbe muzsikált a mult.

A vén utcákon szinte visszazengett
A régi léptek kongó moraja,
Széchenyi járt itt és honán merengett,
Amely nem volt, de lesz még valaha.

Csokonait itt várta a diéta,
Petőfit is és az a nyurga, méla,
Szelíd diák, Reviczky, itt merengett,

Hol most új bánat árvul a ligetben
S a márványszép királynő téli estben
Magyarjaira vár a Duna mellett.

Máramarossziget

Magyar Kelet bazárja volt e város,
Fajok tanyája, ódon és kies,
Közel az éghez s a magyar határhoz
S a vándorló költőhöz is szives.

Kegyes atyáknál öreg iskolában
Magyart, latint oktattam itten én,
Párizs felé szállt akkor ifjú vágyam,
Fiatalságom ódon Szigetén.

Párizst kerestem és könyvekbe bújtam,
Míg az idő szállt - ó én drága múltam -
Örökre meddón és mulasztva múlt.

Egy fiatal lány szeme átvilágol
Felém e fényből, mint a másvilágból
És vissza, vissza nem visz oda út.

Nagyvárad

A kőrösmenti Párizs régi fénye
Felém ragyog az emlék rőt kódén,
Egy ifjúság reménye és regénye
Ott álmodik a szőlőhegy tövén.

A szőlőhegy tövén a régi kocsmá,
A piros abrosz és piros borok,
Fiatalságunk bátor indulója,
Fölöttetek fekete gyász borong.

Redakciónk, ahonnan sírva, zengve
Világnak indult ifjú Ady Endre,
Rozoga asztal, most ki írja sorsát,

Ki virraszt most melletted régi asztal,
Hogy megterülj csodával és malaszttal,
Dallal, mitől fölzengjen Magyarország!

Szabadka

Ó régi nyár, mikor a vén verandán
Két új poéta régi verseken
Elbíbelődött s a hold arca sandán
Két nyárfa közt bukkant ki az egen.

Ó régi nyár, az ébenóra halkan
Elmuzsikálta már az éjfelet,
Az árnyak óriása várt a parkban
S a denevér szállt rózsáink felett.

Ó régi nyár, a zongorán egy akkord
Fölsírt és mélyen a szívünkbe markolt,
Künn a kutyák szűköltek elhalóan.

Valami nagy bú olvadt föl a borban,
Fájón figyeltünk vén magyar szavakra
S álmában olykor sóhajtott Szabadka!

Csáktornya

Nem voltam itt, de a rozsdás avarban
Lelkem bejárta százszor a helyet,
Hol Zrinyi élt, ki a búsult magyarba
Tüzes igével hitet égetett.

Az erdő áll még, ősi koronáján
Hárfáz a szél és vihar orgonál,
De földdel egyek már az ősi bástyák
S reményeinknek földje oly kopár.

Ma már düledék vára lón Szigetnek
Egész hazánk s a késő énekesnek
Bús lelke sírva járja az avart

És néma daccal, fojtott fájdalommal
Idézi őst, aki porba rogyva
Vérével írta: Ne bánts a magyart!

Gergely Sándornak

Boldog, ki büszke bronzban,
Merev márványban, ércben
Mámort és életet gyűjt
Prometheuszi szépen.

A rózsák elvirulnak,
A szívek is kihűlnek,
Elzeng az éjbe hangja
A földi hegedűknek:

Márvány és érc mosolygón,
Némán tovább ragyognak,
Új rózsát, új babért fon
Fénylő fejükre a holnap!

Nyárai Tóni

Szerettelek, mert szíved is volt
S művész voltál, mint senki más,
A lelked egy szent tűzben izzott,
Emberszavú komédiás!

A lámpák néked úgy ragyogtak,
Mint boldog és derűs napok,
Örök a ma és köd a holnap,
Ki látta még a holnapot?

Te hitted, hogy az Ige minden,
A tett mind balga és hibás,
Egy győzelem van csak: a szíven
S te győztél, szent komédiás!

Szerettelek! Ma már a lámpák
Nem gyúlnak többé föl neked,
De boldog lelked tiszta lángját
Megőrzi késő kegyelet!

Auróra

Egyszer fehér és rózsaszín
Gyöngy és selyem ruhája,
Mosolyog, mint a szerafin
A tájra.

Máskor bíborral ékesen
Lángol piros palástja.
Tüzeket gyújt az egeken
A láza.

De mindig Auróra lám,
A serkentő, a zengő
S a legsötétebb éj után
Csak eljő.

Eljő és ébred az öröm,
A vágy, a munka, élet
És Memnon szobra repesőn
Zenélhet!

Sóhaj

Meg akarjátok ölni a pacsirtát,
Harsány dalost, mert pirkadást dalol,
Hisz könnyüket már a mezők kisírták
S a Nap, a Nap kél már a hant alól.

És mit bántjátok a szomorú hattyút,
Ki fölriadt a fekete tavon
S énekbe kezd, mely oly édesbúsan szól,
Hogy kéjesen borzong a fájdalom?

És mit akartok a fáradt dalostól,
Ki bús robotban vigaszt énekel
És áhítattal az ünnepre gondol,
Mely jönni fog még, ó mert jönni kell!

Elmenőben

Tán bánatom a felleg
És sóhajom a szél?
Ők messze délre keltek,
Ittmaradtam én.

Tán mosolyom a rózsza
És gyönyöröm a láng?

Hervadva, ellobogva
Néznek vissza rám.

Felhőn túl, szelek ágyán,
Hol örök rózsza nyit
És örök fény a párnánk,
Várnak valakit...

Dedikáció

Késő szüret, de sors és ember
Amit szőlőmben meghagyott,
Annál becsesebb és érettebb
S belőle bárkinek adok.
Ez az én vérem: gyönyör és gyász
Bora, bíbora benne ég,
Fájó tavasz, szomorú szép nyár
Emléke ott zsong benne még.

Ex libris

Ágotának

Könyvek közül, ha alkonyati fény ég
S szelíd fátylával száll a csendes est
S a Tisza tükrén mélézik a kék ég,
Ha kitekintesz a tetők felett:

Tetők felett, miket a búcsúzó nap
Megcsókol fájó gyöngéden s a lomb
Megérzi, hogy már március a hónap
S rügyet havaz, fehéren fakadót:

Könyvek közül, ha némán kitekintesz
Betűktől ittas szemmel, vágyva, mondd,
Érzed te is a békés bánatot,

Mely engem csendes esti dalra ihlet?
Benned mint hallgatag hattyú a tón,
Boldog nyugodtan ring e fájdalom?

Mint a banán...

Mint a banán, mely fájáról leválik,
Oly érett, súlyos bánatunk halálig.

Mint a madár, mely halni hull az árba,
Olyan fáradt a vágyunk szárnycsapása.

Mint elmerült sziget az óceánban,
Oly árva mélyen ül lelkünk magában.

Zilált a vágyunk és veszett az álmunk,
E fájó földön már csak sírt találunk.

Eldoradó: egy óceánja gyásznak
Vissz el tehozzád és én nem találalak!

Hajóm kétség, remény sziklája törte,
Bízó vitorlám vihar elsöpörte.

A horgonyom a végtelenbe dobtam,
A csillagokba nézek elhagyottan.

A csillagok sápadnak és remegnek
S a szférák is lemondást énekelnek.

Fekete gyász

Mi másnak görnyesztő keresztje voltál,
Nekem te koszorúm vagy, fájdalom.
Mi másnak sírok orma, nekem oltár,
Hol bíboros sebekkel áldozom.

Súlyos palástod fekete-ezüstjét,
Mint pluvialét ünnepen a pap,
Úgy viselem s a szegek és a tüskék
Helye ragyog, mint a napsugarak.

Tört szívemet, mint tündöklő paténát,
Egekbe tárom és tömjén helyett
Magasba küldöm köszöntésemet:

Szent szenvedés, te égi, földi Cézár,
Halálba induló fiad dalol
Bú és magány mély boltíve alól.

Tavasza ez is...

Tavasza ez is, tavasz.
Az égen szőke fény ég,
A földön barna hantok,

A nőkön lenge illat,
A fákon szürke barkák.
Tavasza ez is, tavasz.
Valami mégis elment
És nem jön vissza többé,
Valami mégis elszállt
És soha nem találom,
Valami mégis elmúlt
És nem tudom a sírját...
Egy húr a hegedűmön,
Boldogan bánatos hang,
Elpattant.
De az ég még azúros,
De a föld ibolyás még,
De a nők még suhannak.
Tavasza ez is, tavasz...

Harmónia

A lomha gyász kútjából, melybe hulltál
S topogtál ájult fájdalommal ott,
Emeld föl a fejed, míg megvakulnál
És összerogynál bús élő halott!

A csillagok gyémántmezője némán,
Derűsen int feléd, - víg temető -
És mély békét ragyog rád mind e gyémánt,
Világtörvényt mosolygón hirdet ő!

A fénye testvér a beteg sugárral,
Mely mély szemedben ég fájó lilán
S a végtelenből a szívedbe szárnyal.

Sötét a kút és a sors oly silány,
De ég a fény és épen él a törvény
S örök örömbé szédít át ez örvény.

Ez a föld...

Koldus vagy és paraszt vagy: itt maradsz.
E föld örökre altatón maraszt,
E föld, amelyből nincsen egy rögöd,
Csak gúny és vád, örökös örököd.

Itt bújdokoltál hosszú éveken
Nehéz robotban, messze végeken,

Tanítva és tanulva éjt, napot,
Magsüvegelve urat és papot.

És álmodoztál Párizsról, a vak
Végvári éjben, őszi ég alatt
És Pestig sem jutottál el, szegény,
Fáradt, kopott, dalos vándorlegény.

Már itt maradsz e földön, föld alatt.
Még könnyed és pár versed megmaradt,
Ha sanda szem rád görbén néz talán,
Membékél pár szív a szíved dalán.

Turán után

Néha megcsap, mint napkeleti illat,
Fűszeres, álmos, valami vad mámor,
Ősi szavaknak mély zsongása ringat
És elcsal innen, e fonnyadt világból.

Néha elfog valami mély honvágy
Az ős pusztára, amit cserben hagyunk
S szívembe tündökölnek égi rónák
Vén csillagai s megállok alattuk.

És érzem, eltévedtem a sűrűben,
Az embernyájban, idegen gyűrűben,
Kőbörtönök közt tétováz a léptem.

És érzem, hogy hiába hull a vérem,
Közönynek szürke homokja beissza
És őshazámba nem mehetek vissza.

Április bolondja

Benned születtem, édesbús, szeszélyes
Tavaszi hónap, felleges derűs,
Mikor a rétek lelke már fölérez
S brekeg a vízben száz bús hegedűs.

A Tisza partján ringatott a bölcsőm,
Holdtölte volt - tavaszi anda hold -
S a szőke fényben az éjet betöltőn
A vizek népe mind nászdalt dalolt.

Én hallgattam e furesán bánatos dalt,
Mely egyhangún szép és gyönyörbe olvad
És sírvavigad, mint a honi ének.

Mások világgá zengő zongoráját
Én nem irígylem. A magad cigányát
Lásd bennem, ó magyar, ki neked élek!

Deo Ignoto

Én hirdetem ma nektek,
Míg vér és könny esik,
Az Ismeretlen Istent,
Ki él szívünkben itt.

A mélyből jó, a gyászból,
Ezer kínban fogan,
Szegények, szomorúak,
Üdvözlük boldogan.

Az útja nem virágos,
Bús Kálvária ut,
Gáncsolja, ostorozza
A gonosz, a hazug.

Talán még fölfeszítik
S Judása lesz ezer,
Az Ismeretlen Isten
Jó és nem veszhet el.

Én hirdetem ma nektek,
Míg vér és könny esik,
Az Ismeretlen Istent,
Ki él szívünkben itt!

Könyvem elé

A szomorúság meg ne csaljon,
Mi verseim mélyén sajog,
Túl bánaton és forradalmon,
Rám már az örök nap ragyog.

Csak az fáj és bánt, hogy e napnak
Sugara sokra nem derül,
Csak az búsít, hogy e magasban
Sokszor maradtam egyedül.

A titok

A titok néz örök szemével
Az ég azúrján át felém,
A titok sír, mély őszi éjen,
Ha hull a hervatag levél.

A titok száll borús magasban,
Mikor a darvak raja húz,
A titok szunnyadoz alattam
A hant ölén, mely koszorús.

Én látom őt a vak sötétben
És hallom őt, ha zene zeng,
Rám vár szelíden és fehérén,
Mosolyog, int és én megyek.

Meseváros

Járatlan úton, fényen, árnyon át,
Keresem én a mesék városát,
Hol régen éltem, szépen, boldogan,
A várost, amely az álmokba van.

Andersen és Grimm s az Ezeregyéj
Erről a helyről annyi jót regél,
Bizton hiszem, hogy megvan valahol,
Csak azt nem tudom én, hogy merre, hol?

De ha gyermekszemekbe nézhetek,
Melyek reményt és békét fénylenek,
Nem kell nekem Grimm, Andersen se kell,
Megvan az út, mely oda vezet el...

A békekötésre

Magyar Tiborc, világ árvája, pórja,
Nézz sírva és kacagva a nagyokra,
Kik becstelen kötéssel hámba fognak,
Hogy tested, lelked add el a pokolnak!

De azután töröld le könnyedet
És kacagásod jobb időkre tedd,

Úgy állj eléjük, mint a végítélet
Bús angyala, ki e világba tévedt:

- Urak, világnak gőgös urai,
Nem gyásznak napja nékem e mai,
Emlék, remény lelkemben úgy remeg,
Mint villámos viharban az egek!

Kardom letettem, várok, dacolok,
Az Isten él és a vén föld forog,
Mene, Tekel, Fáesz: fölírva van
Bitang hódítók palotáiban.

Már reng a föld, már villámlik az ég,
Lesz itt ítélet, harag napja még
S világok romján, tűnt gazok felett
Én még hozsánnát énekelhetek!

Hozsánnát néked Istenem, te nagy,
Szabadság, aki lelkem lelke vagy
S magyarként és emberként - Üdv Neked! -
Élem tovább az örök életet!

Elégia

A régi Anna jár ma
Emlékek pitvarába,
A régi Anna szépül
Múlt májusok ködébül.

Nem fáj már szőkesége,
Azt mondom néki: Béke!
Szép volt a kín, az álom,
De nem lett ő halálom!

Emlék lett, édes, ékes,
Refrén örök zenéhez,
Mely földi vágyaimbul
Szűz csillagokba indul...

Tisza szögén

Nem jártam én soha Dunán túl,
Hol Kupa, Vata elesett,
Hol lankás dombok koronázzák
Az alkonyvéres egeket.

Én a Tiszának és Marosnak
Szögében élek álmodón,
Hol Attila, Ajtony robogtak
Valaha vemhes táltoson.

Az őszi szent tűz szürke hamvát
A szél szívembe szórja itt,
Keresem a turáni nagyság
Örök, konok magyarjait.

Keresem a kialuvó láng
Maradék üszkét az egen
S a hun király bús koporsóját
Magyar folyó mélyébe, lenn.

Haláltánc ének

A bölcsességek bölcsessége:
Táncolni a halál elébe,
Táncolni vígan és vakon,
Mint pille őszi parlagon.

Próbáltam én mindent e földön,
Tudást, szerelmet vágyva, gyötrőn,
De minden léptem sírba vitt
És minden vágyam kába itt.

Elfonnyad itt a csók, a rózsa,
A csillag is lehull a porba,
Igazság, szépség hervatag,
Nincs semmi új a nap alatt.

A bölcsességek bölcsessége:
Táncolni a halál elébe.
Táncolni vígan és vakon
A rózsatermő sírokon.

Egy tatár költőnek

Tatár testvér, köszöntelek én,
Európa vérző keletén.

Áfiumnak a dal és a bor
Nálam is elkelt valamikor.

Ma már mindegy, rajtam nem segít
Régi mámor, mely örvénybe vitt.

Már imetten nézem a napot,
Mely ébredve bíborlik amott:

Fut az éj és hull a denevér,
Jaj már annak, kinek keze vér.

Most ítél a turáni Nagy Úr,
Régi mámor mind kijózanul.

Lesznek új nép, új föld, új egek,
A jövőnek hadd énekelek.

A jövőnek, mely tatárt, magyart,
Népek nyáját egy akolba hajt.

A jövőnek, melynek bíboros
Új borától lelkem mámoros!

Almássy Endrének!

Huszonöt év! Szép, harcos évek!
Kaptál koszorút és sebet.
Az ember küzdött, néha tévedt,
De győzött a Művészeted!

Fiatalság lázában égtél,
Forradalom tüzében is,
Pardont nem adtál és nem kértél,
Vívtál velem s ellenem is!

Harcos: e szép, bús fordulónál
Az ellenfél vár s tiszteleg,
Művész, dicsőség, üdv neked!

A kardom - elvek tiszta tollát -
Meghajtom most előtted én,
Cyrano, Flambeau, hős legény!

Carmen

Szamosi Elzának

Mit Nietzsche és Weininger vallanak
Bús férfifejjel, mint hús bölcsességet

- Ó bölcsesség, hunyt paraszad alatt
Milyen pokol tündöklök, hevít, éget! -

A némben forrón és fájón kegyetlen
Teremtő, rontó ösztönét, te Asszony
Elénk döbbented dús művészetedben,
Pajkos játékosan, véres viharzón.

Szemedben tikkadt spanyol nyárnak éje,
Véredben a Bizet bizarr zenéje
És ajkodon a Mérimée igéi.

S tarantelládnál a szívünk megérti:
Hiába bölcsesség, mihaszna törvény,
Gyönyörbe, gyászba szédít itt az örvény.

A munka

Én őt dicsérem csak, az élet anyját,
Kitől jövőnk győzelmünk ered,
A munkát dalolom, ki a szabadság
Újára visz gyász és romok felett.

A gyárkémény harsogja diadalmát
S a zengő sínen kattogó vonat.
A béke ő, a haladás, igazság,
Mely leigazza a villámokat.

Nagy városokban, végtelen mezőkön
A dala zeng és zúgni fog örökkön,
Míg minden bálvány porba omol itt.

Én őt dicsérem csak, az élet anyját,
Kinek nővére Szépség és Szabadság
S kinek világa most hajnalodik.

Hegedűszó

Sötét a bányák és rideg a gyár,
Dohos a műhely és szűkek az utcák,
Hol a munkának népe hazajár,
Mikor megvívta napi háborúját.

Ez utcák mélyén, ha az este jő
Megzendül néha fáradtan, leverten
Valami régi, rokkant hegedű

És új erőre kap az esti csendben.
És dala száll, száll és már égre zeng
És vele zengenek a néma házak
És a szívek is vele zengenek
És már fölenged a sok méla bánat
És ünnepi öröm gyúl, mint az alkony
Bíbor palástja és vigasz dereng.

Ily hegedű az én versem a balsors
S robot gyászában, szegény emberek!
A remény húrján csendül rajta ének
És ahogy száll, száll, magam is remélek
Valami szebb, jobb, igazabb világot,
Pedig sötét van és úgy sújt az átok.

Henny Porten

Szelíd és szende, szőke és ép,
Mosolyog némán és suhan
A lenge vásznon, mint a Szépség
E földön: gyorsan és busan.

Nem hallani szavát, de érzem,
Csilingel, mint a gyöngyvirág,
Mely nyílik a germán mesében,
Nézi s nem hallja a világ.

Ó Henny Porten, messze, szép nő,
Egy megcsalt költő néz feléd,
Te mindig édes és igéző,
Ha hercegnő vagy, ha cseléd!

A csillagok szerelme

A vágyak hervadt levele
Tétova hull a földre le,
Avarja sápad, egyre nő:
Dérverte szemfedő.

Csak hulljatok, ti levelek,
Bús vágyaim, ti betegek.
A fám azért az égre nő:
Bár földje temető.

Csak szálljatok, ti madarak,
Örömök, messze ég alatt,

A fám azért tavaszra lel,
Ha egyszer kitelel!

Csak hullj, levél és szállj, madár,
Csak tűnj, tavasz és múltj, te nyár.
A csillagok, szűz csillagok
Szerelme rámragyog.

Fiatal színésznő ...

Mint karcsú pálma áll a tünde színen
És mosolyog és sír, oly kedves ő
És vágyakat költ a poétaszívben,
A szerepében mindig szerető.

Az ajkán ott susog Júlia vágya
És ott zokog Cordélia baja,
A költészet és élet büve, bája
És mint sötét selyem, ragyog haja.

Ifjú színésznő, versek hegedűje,
Még benned él a művészet derűje
És a siker még jegyessed neked.

Élj és ragyogj, hódítva szíveket,
De ne feledd, hogy múltó mind az álom
S legszebb szerep, ha hű kar áldva átfon!

Örök búcsú

Még néha jön, hogy újra fáj a múltak
Eltűnt szerelme, túl e tájakon,
Hová szelíd gögömmel elvonultam,
A néma röggel s hús éggel rokon.
Még néha jön, hogy tűnt nevek zenéje
Szívembe sír és vérem újra gyúl
S a messze ködbe és a távol éjbe
Sóhajtok, mint a fa, ha lombja hull.

De már nyugodt ütemre ver a szívem,
Ütemre, melyben szférák dala zsong
És én tudom, nincs mit keresni itten
Halott apát és hűtelen rokont.
Örök testvérek, csillagok, ti hívón
Reám sugárzók, intetek, megyek

S mint öngyilkos, aki megáll a hídon,
Reménytelen még visszarévedek.

Ó Ember!

Az Embert én sajnálva szeretem,
A gyűlölet nem borom, kenyerelem.

Mert jó az Ember, csak a sors gonosz,
Az bujtogat, sebez és ostoroz.

Mert szent az Ember, nagyra született,
Hogy lássa, élje e mély életet,

Mely fönséges csuda, dicső titok
És áldottak a bitók és sirok,

Mert szent a szenvedés, szent a halál
S a hantok ormán nincs vég, nincs határ.

Rögtúró férgek, fényes csillagok,
Egy végre vannak: kicsinyek, nagyok.

Ó Ember, búsan, alázatosan
Nézd, lásd, az örök küllő mint rohan,

Az örök törvény mint áll és ítél,
Rongy gőgöd, dühöd, átkod itt mit ér?

Nóta

Áll a vásár, sokadalom,
Hegyen, völgyön lakodalom.
Nagy halott van a határba,
Üli torát fia, lánya.

Hát cudar, de szép az élet,
Ha tudjátok, szeressétek;
Magam már csak az útfélen
A temetők porát nézem.

A temetők most virulnak,
A halottak nem pirulnak,
Háborút és forradalmat
Itt már többé nem akarnak.

Dicsőség

Úgy integet: kevélyen és ragyogva,
A ballagó és bízó vándorokra.

Megyünk, mert int a pálma, a magasság
És visz, röpít a boldog fiatalság.

Oly szép a cél és oly dicsó elérni,
Örök mámorban csak érette élni.

Tövis ha tép és gáncs ha ér, potomság,
Ott a dicsőség koszorúit osztják!

Én már csalódva és csüggedve állok,
Az út felében vár a néma árok.

Ti menjetek tovább, fiatalok!
Utolsó dalban nektek dalolok:

Előre mindig és magasba egyre!
Üdvözletem vigyétek a szent hegyre!

Anakreoni dal

November hús derűje
Még néha tündököl ránk
S az őszi hold ezüstjén
A régi nyár bucsúzik.
Késő szüret se hív már
S korán köszönt az alkony
S a dérvert őszirózsák
Halálosan fehérek.
Sebaj, ha jó az estve,
Az álmok visszatérnek
És kísérteti búsan
Zenél a szél a parton,
A parton, mely mienk még.
(A másik is mienk lesz,
Hol a szelíd halál vár
Magányos ciprusával
És néma kőkeresztel.)
Addig, bús cimboráim,
Tűnt esték mámorától
Szelíden ittasuljunk,

Míg a mély Léthe árja
Még messze zúg az éjben.

November

Nem is búcsúzott, elment szóttalan,
Az ifjúságom, íme, odavan.

Nem is tudtam, hogy ő valaha volt,
Hisz mindig búról és gondról dalolt.

Nem is szerettem fanyar új borát,
Asszonytalan és pénztelen sorát.

Nem is sirattam el, csak csöndesen
Elbámulok az eltűnt éveken:

És ma sír, zúg, bűg, zendül az avar:
Holt ifjúságom most élni akar!

Ének Arany Jánosról

Mint ha pásztortűz ég őszi éjszakákon,
Arany János lelke úgy lobog e tájon,
Úgy melegít fénye,
Magyarok, e tűznél, mely szelíd és áldott,
Bizakodva nézzük e síri világot,
Virrasztva, remélve.

Messziről lobogva tenger pusztaságon
Átragyog Arany ma e borús homályon
És jövőnkbe csillan:
A magyar jövőbe, mely, mint Betlehemben
Az isteni gyermek, mosolyogva rebben
Mai álmainkban.

Hullatja levelét az idők vén fája,
De örök virágzón áll s néz a világra
Arany fája lombja,
Magyar televényben gyökerezve mélyen,
Kevély koronája fölzendül a vészben
Égig magasodva.

Csillag esik, föld reng, jött éve csudáknak,
De a folyók folynak, de a hegyek állnak,
És még a mienk Ő,

S míg ily Aranyunk van, nincsen itt elveszve
A remény, az élet, az Ige, az Eszme,
A magyar Jövendő!

Mi pedig barátim, járjunk el a sírhoz,
A föltámadásról, mely biztatva hírt hoz,
Énekeljünk ottan.
Arany lelke szóljon - húsvéti harangszó -
Dicsóséget zengő, diadalt viharzó
Új magyar dalokban!

Rorate

A kéklő félhomályban
Az örökmécs ragyog,
Mosolygón álmodoznak
A barokk angyalok.

A gyertyák rendre gyúlnak,
A minisztráns gyerek,
Mint bárány a mezőben
Csenget. Az árny dereng.

Hideg kövön anyókák
Térdelnek. Ifju pap
Magasba fölmutatja
Szelíden az Urat.

Derűs hit tűnt malasztját
Könnyezve keresem.
Ó gyönyörű gyerekség,
Ó boldog Betlehem!

Fejfámra...

Szegény magyar volt,
Költő volt, senki,
Nem tudott élni,
Csak énekelni.
Nem volt rossz, sem jó,
Csak ember, fáradt,
Várt, várt és nem lelt
Soha csodákat.
Mély szürkeségben
Színeket látott,

Magyar volt, költő:
Átkozott, áldott!

Még egy nefelejcsset...

Sírodra küldöm ezt a sóhajt,
Kit szívem százszor visszaóhajt,
Ha ember, élet fájva bánt,

Apám, hű és bús krisztusarcod
Feledtet harcot és kudarcot
És jobb leszek, gondolva rád!

Az Embert érted szánom, áldom,
A szenvedő mind, mind barátom,
Mert rokonod, szegény apám.

Minden dalom egy nefelejcs lett,
Mely hirdeti, hogy ne felejtse,
Apád mért ment el oly korán?

Beethovenhez

Örök hangok zenésze, borús titán, Beethoven,
Ma egy világ siráma zendül fel bánatodban
S ki mennyei derűben trónolsz mosolygva ott fenn,
Nevedre egy világ bús szíve összedobban. -
A germán géniusz, mely benned csúcsra hágott,
Veled győzelmesen bejárja a világot
És ellen és barát egy testvér hangjaidnál,
Melyek mély árja kéjt és kint az égbe himbál!

Nagyságod ünnepén, mely tiszta és nemes fényt
Sugárzik boldogan a nagy Emberiségre
S széppé teszi a gyászt, dicsőbbé az erényt:
Engedd, hogy egy babért fonjunk mi is e névre.
Beethoven, hisz neved szabadság és művészet
S mi e két nemtőnek nevében íme néked
Zenével áldozunk alázatos szerényen,
A magyar muzsika ministránsaiképpen!

Jöjj el, jöjj el közénk, ez áhítat körébe,
Miként az Úr leszáll az oltár asztalára,
Nagy lelked zengjen és ujjongjon a zenében
A fúvók és vonók fönséges viharában.
Epedjen és zokogjon és dübörögve szóljon

Az Ember vágya és szerelme a vonókon
És mint felhők közül a Nap kilép ragyogva,
Örök vigasz derűjét áraszd a bánatokra!

Beethoven, ki a magasság és mélység sasa voltál,
Világokat suhintó egyetlen szárnycsapással:
Dicsőséged egébe tekint egy csonka ország
S a sírok ormain köszönt ma muzsikával;
Mert emberi jogok, szabadságok, remények
Nemes zenésze, nekünk testvérünk vagy s ha téged
Ma ünnepel e nép is, magasztos, szent dalodban
Rab milliók szívének egy vágya összedobban!

A moziban

A tarka népek közt jó ülni csöndben
S a tarka képeket elnézni jó.
Száguldani a múltban és jövőben
És látni, hogy gyűl s vész a millió.
Szegény apacs hogy ugrál háztetőkön
S dúsgazdag úr a yachton hogy lakik,
Mulatni a sok póruljárt ripőkön,
Míg annyi híres zene hallatik.

És jó csodálni oly sok nagy szerelmet
És kis kalandot, míg a félhomály
Beföd száz gondot lágyan, mint a selymek
És eltakar sok csókot a sovár,
Írígyszemekről és oly bús dolog
Magányosan ballagni haza végre
A szürkeségbe és a kicsiségbe,
Mint börtönükbe a kalandorok!

Örök harc

A láva lenn forrong az éjben,
Komor sötéten kavarog,
Világ kohója rejti mélyen,
Nem látják csillogó napok.

De forr, de küzd, de várja sorsát,
De tisztul és szent tűzben ég,
Fölötte kék derűs mennyország
S egyszer felküldi a setét!

Mert küldetése, hogy kijőjön
A fényre, hegyre, égbe fel,
Áradjon a nagy, dús tetőkön,
Míg a föld méhe énekel.

És termékeny lesz majd nyomában
Az őstalaj, a bús mező,
Új életet fogan a láva,
Virágot nyit a tűzeső.

S a mélyben új harc kalapácsát
Zengetik üllón új erők:
Az Élet zúgó, örök árján
Előre, föl, bátrak, merők!

Gazdag szegénység

Mindent elosztok köztetek, szegények.
Tiétek mind, ez élet és e lélek.

Mindent csak nektek, szívvel és egészen,
Tiétek álmom, vágyam és reményem.

Tiétek hitem, hogy jó az ember
És a reményem, hogy jobb is lesz egyszer.

Tiétek a szerelmem, bús, halálos,
Mely értetek vért és ígéket áldoz.

Tiétek voltam, amikor fogantam
Tisztes szegénység szent ölén. A dallam,

Mely bennem legelőször tört fel,
Együtt sírt és vágyott a szenvedőkkel...

Mindent elosztok köztetek, szegények
És egy dicső remény pusztáin élek:

Hogy a jövődő boldogabb és szebb lesz,
Méltó dalomhoz és méltó hitemhez.

